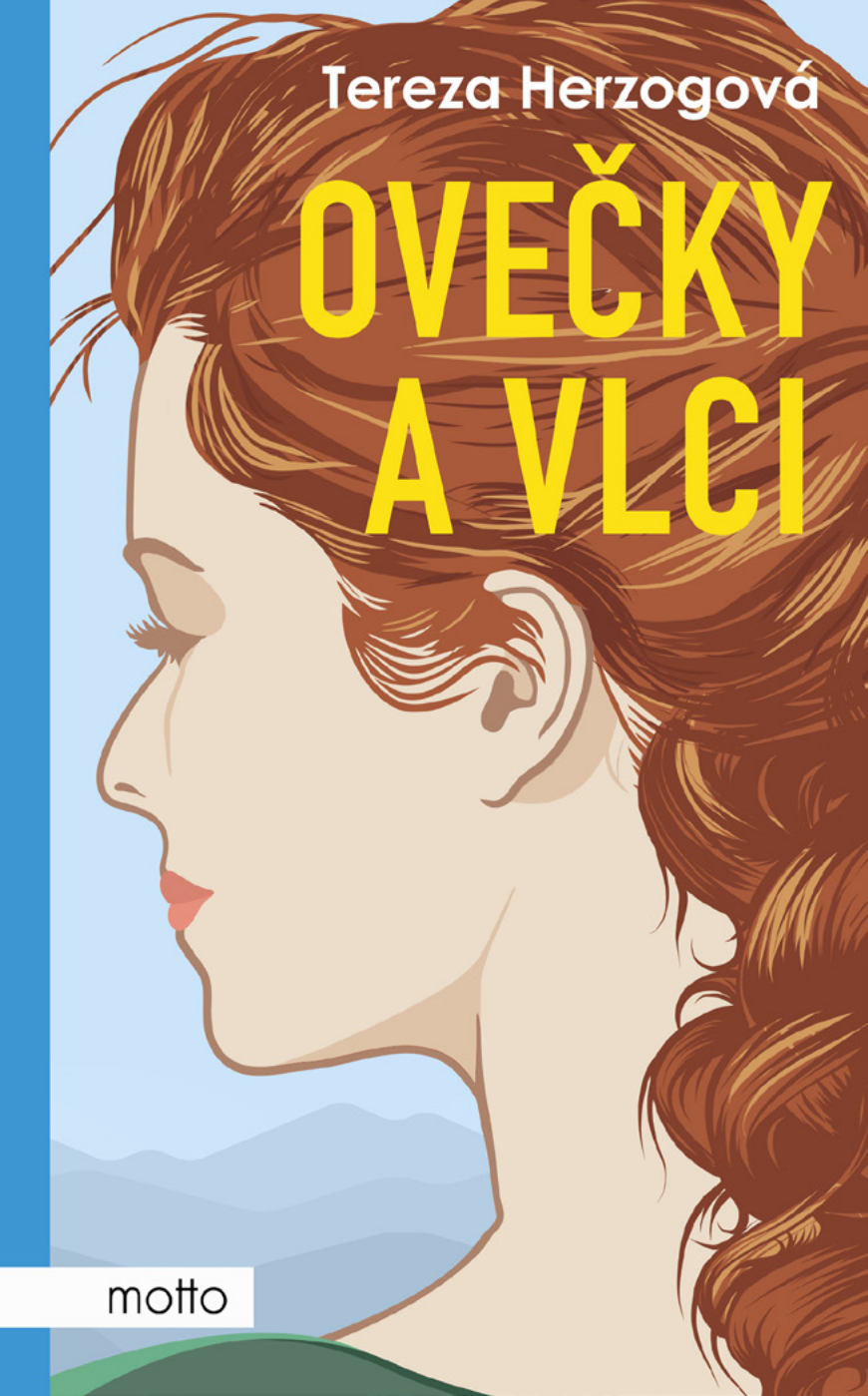

Tereza Herzogová

OVEČKY A VLCI

motto

Ovečky a vlci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Tereza Herzogová

Ovečky a vlci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

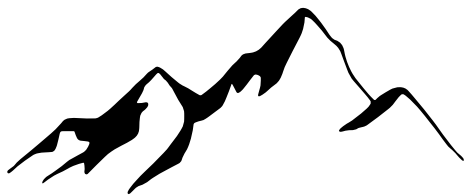
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tereza Herzogová

OVEČKY A VLCI

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Tereza Herzogová, 2025

Cover illustration © Atrezzo / Depositphotos.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2814-6

ISBN e-knihy 978-80-267-2816-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-2819-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2820-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

„Je země mrtvých a je země těch, kdo žijí,
a mezi nimi láska, to je most, který všechno
přetrvá a všemu dává smysl.“

- Thornton Wilder

■ MORANA

Jestli přežiju tohle, tak potom už všechno, pomyslela si Šárka a cítila, jak její dlaň drtí drobná dětská ruka. Měla chuť tu malou ručku sevřít a utéct pryč. Místo toho zatnula zuby a stále dokola si četla slova na stuhách smutečních věnců. Zleva doprava, zprava doleva. Jako přes tlusté sklo k ní doléhala smuteční řeč.

„Sešli jsme se tu, abychom doprovodili na poslední cestě výjimečného člověka,“ četl kdosi tónem, jako by oznamoval, že na náměstí zavřeli hospodu.

Šárka se zhluboka nadechla, aby nezačala znovu bulet. Ze všech sil zarývala oči do rakve na katafalku a napadlo ji, jak neuvěřitelně je malá. Tak velký chlap se do ní přece nemůže vejít! Představila si ho, jak tam leží celý zmáčkнутý, s voskovou tváří a věčností na prsou, a musela si dát v duchu facku. Bože, co za absurdní úvahy se člověku honí při pohřbech hlavou? Ale co by asi našla, kdyby otevřela hlavy všech lidí kolem? A že se jich tu sešlo – příbuzní, kamarádi, studenti, čtenáři, fanoušci, lidi z nakladatelství i novináři. Ti všichni se přišli podívat na to, jak odchází jeden slavný spisovatel.

Smuteční řeč dospěla k závěru a pak už to šlo jako na běžícím pásu. Ještě osmiminutové „Schody do nebe“ od Zeppe-línů, které rozburácely vážné zdi obřadní síně, a pak se černá rakev dala do pohybu. V posledních kytarových riffech písni ji spolkla velká kovaná vrata. Poslední taxík do nebe právě odjel.

A pak už jen spousty a spousty lidí, kteří Šárce tiskli ruce, a ona brečela a chtěla pryč. A když potom všichni vyšli ven

do zamračeného podzimního odpoledne, doléhaly k ní útržky jejich rozhovorů. Byly chaotické, neurčité a trochu uchrčené, jako když se ladí staré rádio.

„Tak už to má Ivan za sebou. Ale měl to pěkný, že jo?“

„Na pohřbech se šetřit nemá – vždyť je to jen jednou za život.“

„Bylo to dojemný. A těch zdrcenejších čtenářů, co se přišlo rozloučit...“

„Polovina národa teď nebude mít co číst.“

„A nejvíc plakal ten historik Vondroušek. Přitom si ti dva neustále šlapali na paty. Ten vám brečel tak, že rozplakal i funebráky, co postávali u dveří.“

„Když pláčete štěstím, bývá to nakažlivý.“

„Ale že ho to kleplo tak najednou, co?“

„Ivan byl vždycky samý překvapení.“

„Jo, nikdy neztrácel smysl pro humor.“

„Tak teď už ho nejspíš ztratil.“

„Viděli jste tu jeho malou? Chudák, přišla tak brzo o tátu.“

„Museli počítat s tím, že to takhle dopadne.“

„Však si zvyknou.“

Šárka si utřela oči a sevřela drobnou dětskou dlaň. Nezvyknou, pomyslela si. Kdo ví, jestli se vůbec někdy naučí žít bez Ivana.

Protože v tu chvíli měla pocit, že tu bez něj nepřežije ani minutu.

„Mám vám ho tam šoupnout, nebo si to uděláte sama?“ otázal se kameník a otřel si pracky do špinavých kalhot.

Šárka se probírala ze zamyšlení a zjistila, že nepřítomně zírá do studené díry v zemi, která se jako propast černala pod odsunutou náhrobní deskou. Chladný večer zalézal za nehty a ona se snažila zarýt zmrzlé prsty do měděné urny, kterou si tiskla k bundě, jako by to byl poslední záchranný kruh. Zvedla se v ní vlna paniky. To ne, to přece nejde! chtělo se jí křičet. Copak ho tam můžu jen tak strčit? Nechat ho tu samotného? Vždyť je tam tma, zima a vlhko. A spousta havěti a škorvů, který k smrti nesnášel.

Kameník, zarostlý jako pangejt na jaře, nervózně přešlápl. Už to chce mít odbytý, napadlo Šárku. Dodělat tenhle kšeft, stejný jako stovky jiných, a někde v suchu a teple si otevřít lahvičku.

Gestem ruky mu naznačila, že urnu zvládne uložit sama. Sebrala poslední zbytky sil a s třesoucíma se rukama přistoupila k otevřenému hrobu. Snažila se sama sebe přesvědčit, že v té plechovce v jejích dlaních je jen popel, šedivý neživý prášek namletých kostí, ale stejně tomu nemohla uvěřit. Cítila se provinile, jako by Ivana nestrkala do hrobu, ale do domova důchodců.

V zádech cítila nervózní pohledy příbuzných, kteří se oprávněně strachovali, aby se zpopelněným nebožtíkem v rukou nepřeskočila hřbitovní zeď a nevzala kramle. Studený porыв větru rozfoukl hromadu listů a opřel se jí do zad. Chtěla se ještě rozloučit, vštípit si do paměti chvíli, kdy ho má naposled takhle blízko, ale vůbec nevěděla, jak to má udělat. Nakonec rychle a bez jakékoliv obřadnosti položila urnu do sklípku a s očima plnými slz sledovala, jak ji kameník definitivně uvěznil pod těžkou žulovou deskou. Pak se roztrásla a sklopila pohled k zemi. Jedno drama skončilo, aby další mohlo začít.

Když dorazila domů, vyprchala z ní i poslední kapka energie. Ztichlý byt připomínal pustinu skrzaskrz prošpikovanou nášlapnými minami vzpomínek. Kamkoliv se vrtla, tam jí vybuchovaly pod rukama a trhaly ji na kusy. Číhaly všude a Šárka nebyla schopná se jich zbavit – brýle v koupelně, holicí strojek na umyvadle, hřeben s chomáčkem stříbrných vlasů, rozečtená kniha, platičko prášků, košile přehozená přes židli. Chodila kolem těch relikvií s posvátnou bázní a nedokázala je uklidit. Přišlo jí, že kdyby to udělala, dveře do jiného světa by se za jejím mužem definitivně zavřely. Takhle měla alespoň falešný pocit, že tu s ní pořád ještě někde je.

Bloumala čtyřmi místnostmi jako vyhaslá bludička, která hledá svoje ztracené světlo. Zoufale toužila Ivana obejmout, chytit ho za ruku, zlíbat mu čelo, slyšet jeho hlas. Jenže na jednu tu z něj nezbylo vůbec nic. Svírala, hladila a objímala vzduchoprázdno. A místo jeho konejšivých dlaní zůstala jen šílená tíseň, která bolela a svírala tak, až jí z toho praskaly kosti.

Vzpomněla si na studený hrob a ocitla se na pokraji nervového zhroucení. Začalo jí docházet, že dnešním dnem se most za Ivanem definitivně zavřel. Její muž zůstal uvězněný metr pod zemí, uprostřed nevlídného hřbitova, ve tmě, zimě a úplně sám. Rozvzlykala se a z posledních sil se dověkla do ložnice. Prudce odšoupla posuvné dveře šatní skříně a zadívala se na úhledně seřazené pánské košile. Pak začala jednu po druhé vytahovat a házet je na postel. Strhávala je z ramínek a najednou jí bylo jedno, kolik práce jí stálo jejich žehlení. Když byl každíčký kousek postele pokrytý oblečením, lehla si do té sladkobolné hromady, zabořila tvář do velkého saka a hořce

se rozplakala. Nezastavitelné slzy jí tekly proudem, smáčely měkký šedivý tvíd, ale úlevu nepřinášely.

Z pláče ji probralo až zarachocení klíčů v zámku. Pokusila se zvednout, ale tělo ji vůbec neposlouchalo. Nohy a ruce skoro necítila, dokázala vnímat jen šílenou únavu a vůni oblečení všude kolem. Přála si, aby v té hromadě mohla zůstat ležet navěky.

Jenomže Šárka na tu obrovskou horu smutku nebyla sama. Byl tu ještě někdo, docela malý človíček, se kterým ji musela chtě nechtě zdolat.

Tak se seber, sakra, přikázala si v duchu. Jsi přece máma! Jenomže cítila, jak tuhle roli najednou nezvládá. Bylo pro ni neuvěřitelně obtížné být oporou někomu dalšímu, když o svůj nejdůležitější opěrný bod definitivně přišla.

Do pokoje vběhl mohutný černý labrador a olízl Šárce tvář. „Bene, nech toho,“ zamumlala a utřela si oči. Vlhký psí čenich na obličeji ji trochu probral. Ztěžka se zvedla, vystrnadila psa z ložnice a zavřela ze sebou dveře.

„Ježíš, ty vypadáš,“ zhrozila se Helena, která právě v před-síni pomáhala malé plavovlasé holčičce svléct bundu. Pak vylovila z kabelky noviny a podala je Šárce. „Vyšel další článek. Doufám, že si je schováváš.“

Šárka noviny bezděčně uchopila, ale neměla sílu v nich nekrolog nalistovat. Jasně, pomyslela si, umře někdo známej a novináři zase mají co žrát. Nějaký čas teď budou psát, jak naše země přišla o jedinečného spisovatele, do výloh knihkupectví vystrčí jeho knížky, dají na ně speciální úmrtní slevu dva plus jeden kousek zdarma, párkrát se o něm zmíní v televizi a pak už po něm neštěkne ani pes. Tak jako po všech umělcích, kterým vypršela doba spotřeby.

Mezitím se Helena pokoušela pověsit dětskou bundu na věšák, jenže ten byl beznadějně plný, a tak s ní zamířila do ložnice.

„Mami, počkej,“ chtěla ji zastavit Šárka, ale Helena byla rychlejší a otevřela dveře. Udiveně zůstala zírat na hromadu pánského oblečení rozházeného po posteli.

„Šárko,“ otočila se k dceři vyčítavě, „já vím, že je to pro tebe těžký, ale neměla by ses tomu tak poddávat.“

„Hm, a co mám podle tebe dělat? Bouchnout šampus?“

Helena se zamračila. „Víš co? Pošlu ti číslo na svoji psychiatricku, objednej se k ní.“ Pak se podívala na hodinky, vtiskla dceři i vnučce vlažnou pusou a za pár okamžiků se za ní zaklaply dveře.

Šárka s holčičkou a psem se ocitli v bytě sami. Dlouhovlasá cáčorka přelétla pohledem košilovou spoušť a pak si vlezla přímo do jejího epicentra. Malými prstíky ohmatala límeček modré košile a dlaní přejela po bavlněné látce.

„Tuhle nosil táta nejradši,“ špitla tenkým hláskem a pak se zadívala na Šárku. „Mamko? Proč jsi nechtěla, abych tam dneska šla s tebou?“

„Protože jsi na takový věci ještě moc malá, Amálko. Stačí, že jsi byla na pohřbu,“ vysvětlila Šárka.

„Chtěla bych vědět, kde je.“

Tak na tuhle otázku bych chtěla znát odpověď taky, pomyslela si Šárka a pohladila dceru po světlých vlasech. „Zajdeme tam někdy spolu, jo? Přineseme mu kytíčku a svíčku,“ slíbila a cítila, jak se jí opět zadrhává hlas.

Amálka přikývla a sklopila oči. Hodnou chvíli zaraženě mlčela, jako by se odhodlávala mámě něco říct.

„Ve škole se mi smějou,“ přiznala se potichu.

„Kvůli čemu?“ podivila se Šárka.

Nastalo další ticho rušené jen šustěním textilu, ve kterém se nervózně vrtaly malé prstíky.

„Že táta umřel,“ pípala holčička. „A že byl hodně starej.“

„Kdo se ti směje?“ vyděsila se Šárka.

Amálka na ni upřela své nevinné dětské oči. „No, úplně všichni.“

Nevelký kabinet naplňoval odér dámského parfému a levné rozpustné kávy. Za stolem seděla učitelka s výrazným předkusem a valila na Šárku oči skrz tlustá dioptrická skla. Před ní na stole trůnila nepříliš zdařilá vycpanina lasičky, která vypadala, jako by právě absolvovala hodně divoký mejdan.

„Paní Výtvarová, já vás chápu, ale na druhou stranu – jsou to ještě malé děti.“

„No právě, vždyť jsou to děti,“ vyhrkla Šárka a nechápala, jak se někdo takových smradů může ještě zastávat. „Právě proto mě překvapuje, jak si z něčeho takového můžou dělat legraci.“

Obrýlená učitelka nakrčila nos a pokusila se o soucitný výraz, což se jí příliš uspokojivě nedařilo. „Pochopte, děti mají v některých věcech ještě nedostatečně vyvinuté sociální citění. Navíc většina otců našich druháčků jsou maximálně pětatřicátníci, zatímco Amálčinu tatínkovi bylo osmdesát.“

„Sedmdesát osm,“ opravila ji Šárka.

„Nemůžete se divit,“ ignorovala její poznámku učitelka, „že to vzbuzovalo u ostatních dětí pozornost, když ji vyzvedával. A to už je pak jen krůček k posměchu.“

Šárka měla pocit, že už se zase nemůže nadechnout. Zhluboka nabrala vzduch do plic, jenže bylo to jako dýchat ve vesmíru bez skafandru. Smutně se zadívala na vycpanou lasičku a pak sklopila oči ke svým okousaným nehtům. Zlozvyk, který se jí před lety podařilo odbourat, se během posledních dnů vrátil jako bumerang.

„Byl to ten nejlepší táta a manžel, jakého jsme mohly mít,“ podotkla tiše.

Křečovitý výraz ve tváři pedagožky se ještě víc zdramatizoval. „Já vám to věřím, paní Výtvarová, ale na druhou stranu jste s takovými komplikacemi mohli počítat. Ostatně potýkají se s tím všichni rodiče, kteří se rozhodli pořídit si v pokročilém věku potomka.“

Šárka k ní zvedla tmavě modré oči. Po pravdě řečeno, pořídit si s o pětatřicet let starším chlapem dítě tak moc plánované nebylo. Bylo to ve skutečnosti úplně mimo plán, jenže když se do někoho zamilujete, je vám v tu chvíli jedno, jestli je žlutý nebo flekatý, jestli má šest prstů nebo jednu nohu, anebo jestli je mu pětadvacet nebo sedmdesát.

„Ráda bych s vámi probrala ještě jednu věc,“ skočila jí do úvah učitelka, „jde o Amálku a ta její psaníčka.“

„Psaníčka?“ nadzdvihla Šárka obočí. „Myslíte ty zamilované dopisy, co píše klukům ze třídy?“

„No oni to nejsou jenom kluci ze třídy. Jsou to i žáci vyšších ročníků.“

„A co je na tom špatného?“ nechápala Šárka. „Zamilovanou básničku hezkému deváťákovi snad někdy napsala každá.“

„Jenomže ne ve druhé třídě,“ zpražila ji učitelka přísně, až Šárce ztuhl úsměv na rtech. „Ona ty veršíky píše denně a je toho celá škola. Strká je klukům do lavic, do skříněk, do

krabiček od svačin nebo do pytlíků na přezůvky. A abych byla upřímná, není to zrovna čtivo, které by měla psát sedmiletá dívenka. Nabízí se otázka, kam na takové nestydatosti vlastně chodí," ohrnula jízlivě ret a podala Šárce nadvakrát přeložený list papíru.

Šárka ho zvědavě rozložila a dala se do čtení. V polovině básničky jí začaly cukat koutky a měla co dělat, aby se před třídní učitelkou své dcery nezačala řehtat.

„Ale když pominu obsah, tak je to poměrně slušně napsané. A ta epiteta! Ukažte mi druháka, který by něco podobného dal dohromady," dusila se Šárka.

Učitelčin zatvrzelý výraz však prozrazoval, že epiteta její žákyně ji nechávají naprosto chladnou. „Víte, jak vaši dceru přezdívali spolužáci?" zakyselila se. „Milující tornádo."

Šárka čekala v autě před školou a při pohledu na hodinky usoudila, že by mohla ještě něco stihnout vyřídit. Vytáhla z tašky notebook, zapnula ho a přihlásila se do pošty. Mezi řadou kondolencí, které teď neměla chuť číst, ji do očí trefil mail od šéfredaktorky časopisu *Stabilní žena*, do kterého přispívala jako externí redaktorka. Šlo o seznam nabízených témat do nového čísla. Šárka je rychle přelétla pohledem:

Jak se efektivně vyrovnat s podzimními depresemi

Desatero inspirací na dušičkové dekorace

Vaříme z dýně hokkaidó

Být vdovou je sexy – příběhy našich čtenářek

Fenomén umírání – rozhovor s panem Záblackým, legendárním hrobníkem z Olšan

„Zombie“ a „Na upíra“ – okořeňte si sex netradičními halloween-skými polohami

Šárka si zničeně povzdechla a pak si rychle zamluvila článek o dýňovém vaření. Potom notebook zaklapla, protože od školy se k ní řítila Amálka. Domluvily se, že hned po škole zajedou na hřbitov. Šárka by si tuhle návštěvu zatím raději odpustila, jenže Amálka byla neodbytná. Rozjely se a Šárka občas mrkla do zpětného zrcátka na dceru. Ta koukala z okna a vypadala jako nevinátka roku. Jen těžko se dalo věřit, že tahle sladká dívenka s ebenovýma očima píše každému druhému klukovi ze školy, že by se od něj nechala opusinkovat. *Celá*. Přes veškerou absurditu Šárce při vzpomínce na básnický výplod své dcery opět zacukaly koutky.

„Tak co ty tvoje školní lásky?“ nahodila udičku, když zastavily na křižovatce.

„Který myslíš?“ zeptala se bezelstně Amálka. „Sebastiana, Káju, Alexe, nebo Olíka? Anebo Eliota? Toho už taky miluju.“

„A nezdá se ti, že máš těch kluků trochu moc?“

Holčička neurčitě pokrčila rameny. „Když já bych je chtěla všechny. Fakt. Jenže jsou pitomí. Vůbec nerozumí básničkám.“

„No, o tom jsem s tebou právě chtěla mluvit,“ opáčila Šárka a rozjela se, protože na semaforu skočila zelená. „Nevím, jestli se zrovna sluší, aby slečna ve tvém věku psala klukům takový básničky.“

„Jak to myslíš, mamko?“

„No, třeba ten veršík *Topíš se v mém klíně jako v nejchutnějším víně*. Nepřijde ti to k tvému věku tak trochu... nevhodný?“ Šárka se za volantem začínala potit.

„Já vím, co myslíš, mamko,“ přikývla Amálka a Šárce se citelně ulevilo. „Jenomže s limonádou se to nerýmuje, víš?“

Šárka nervózně polkla a podřadila na dvojku, protože právě vjely na hlavní parkoviště u hřbitova. „Víš, o to víno zase tak úplně nejde...”

„Ale slavný básníci to přece psali taky tak,” namítlo dítě. „Četla jsem to u Františka Halase.”

„Tak to nevím,” zapochybovala Šárka. „A jak se ta sbírka jmenovala?”

„Thyrsos, nebo tak nějak.”

Šárka dupla na brzdu a s hrůzou v očích se otočila k dceři. „Kdes to, proboha, našla?”

Amálka sebou vystrašeně cukla. „Bylo to zastrčený úplně vzadu v knihovně,” zakuňkala a zjevně nechápala, proč to maminku tak rozhodilo. „Říkalas přece, že klasický básníky číst můžu...”

Šárka s povzdechem vypnula motor a pomyslela si, že tu Ivanovu rozsáhlou sbírku pornografické poezie musí propříštitě líp schovat.

Za několik minut už kráčely ruku v ruce hlavní cestou mezi hroby, až obě stanuly před náhrobkem z hnědočervené žuly, na kterém byl vyrytý stříbrný nápis. Dlouhou chvíli před ním mlčky a trochu rozpačitě přešlapovaly, potom beze slova položily na náhrobní desku květiny a zapálily svíčku.

„Není mu tam zima?” napadlo Amálku.

Šárka se na ni udiveně obrátila. Se svojí dcerou trávila veškerý volný čas, ale stejně ji pořád nepřestávala překvapovat. Ačkoliv Amálka četla literaturu, o které neměly ponětí ani některé děti na střední škole, a v sedmi letech se vyjadřovala

stylem, který lidem vyražel dech, v některých věcech to byla pořád malá naivní holčička.

„Víš, on v tuhle chvíli už necítí nic,“ odpověděla Šárka laskavě.

„Jak si tím můžeš být tak jistá? Když cítil předtím, tak může cítit i teď,“ trvala na svém Amálka s takovou jistotou, že tím nalomila i Šárku.

„Je to jenom popel, zlatíčko. A popel je něco, co už prostě nežije, necítí...“

Amálka se zamyslela. „Ale je to přece pořád jeho část.“

„To jo,“ připustila Šárka.

„Má tam světlo?“

„Ne.“

„To je hrozný. Musí mu tam být děsně smutno.“

Pak se Amálka pomalu sklonila k hrobu a položila na něj svého oblíbeného plyšového psa, kterého jí Ivan koupil k pátým narozeninám. Šárka musela zarýt nehty do zmrzlých dlaní, aby se opět nedala do pláče. A najednou jí došlo, že její dcera dokázala pojmenovat to, co cítila i ona, jenom si to pořád nedokázala připustit.

A v tu chvíli se jí v hlavě zrodil plán.

Největším problémem bylo, jak s tou zatracenou deskou hnout. Šárka od kameníka věděla, že deska není ke spodní části hrobu nijak připevněná, jenže vzhledem k obrovské váze a přesnosti, s jakou na sebe spáry doléhaly, ji nebyla schopná vlastními silami zvednout či odsunout. A tak se Šárka začala nenápadně vyptávat. Ke svému zklamání však v okolí žádného

profesionálního ani amatérského vykradače hrobů neobjevila. Až jí jeden bývalý spolužák, který vlastnil malou stavební firmu, poradil, že existují příruční vakuové přísavky, pomocí nichž se ve stavebnictví přenášejí skleněné nebo jiné hladké desky. Jenomže vzhledem k váze náhrobku nebylo reálné, aby takovou akci zvládla vlastními silami. Pozvala tedy kamaráda stavaře na pivo, celý večer do něj hučela a nakonec po několika hodinách přemlouvání a pěti zkonsumovaných dvanáctkách na její podivný požadavek vlažně kývl.

Bylo krátce po Dušičkách a venku vládla sychravá podzimní noc, když se dva stíny sešly pod příkrovem tmy na starém nepoužívaném parkovišti za hřbitovem.

„A uvědomuješ si, že za tohle by nás mohli klidně zavřít?“ řekl vyšší stín a rozžehnul zapalovač. Žlutý plamínek olízl cigaretu a ozářil mužský obličej. „To máš vloupání na hřbitov, nepovolený otevření hrobu a manipulace s ostatky, kterou může vykonávat jenom hrobník po předchozím ohlášení.“

„Moc mi na tom záleží, Tome,“ odpověděl naléhavě druhý stín, který patřil Šárce. „Přece jsem ti říkala, jak na tom teď jsem. Máš to s sebou?“

„Jasně,“ odpověděl Tomáš a z auta vytáhl těžký kufr. „Spíš mi řekni, jak se tam dostaneme. Brána už je zamčená.“

Šárka ukázala kamsi do tmy.

„Tamhletím směrem je trochu pobořená zeď,“ zašeptala. „Jsou tam vyvalený šutry, a když si na ně stoupneme, můžeme se přehoupnout na druhou stranu. Přímou za tím je rozptylová loučka.“

„Paráda, přesně v tuhle chvíli bych se potřeboval trochu rozptýlit.“ Tomáš zvedl těžký kufr a vydal se za Šárkou do tmy.

Když s mírnými obtížemi přešli zeď a jako lupiči se proplížili přes loučku, ocitli se v labyrintu uliček a hrobů, který vypadal docela jinak než ve dne. Nad hlavou jim chřestil listopad holými větvemi, až z toho běhal mráz po zádech. Pomalu se plížili ztichlým hřbitovem a na cestu jim svítily stovky malých světýlek. Do noci se rozléhalo jen ševelení větru, mrazivý šepot mrtvých a funění Tomáše, kterému tahání desetikilového kufru dávalo pořádně zabrat. Po chvíli bloudění konečně stanuli před hrobem Šárčina zesnulého manžela.

Ve slabém světle baterky Tomáš otevřel kufr a Šárka napjatě sledovala, jak připevnil dvě vakuové přísavky na náhrobní desku, která se za několik minut začala se strašidelným skřípotem odsouvat. Opět se jí vybavil moment, kdy tu před časem stála a do černé díry v zemi pohřbívala druhou část svojí duše. Představa to byla tak intenzivní, že si ani nevšimla Tomáše, který na ni vrhl netrpělivý pohled.

„Tak už dělej,“ sykl na ni ze tmy. „Nestojím o to, aby nás tu někdo vyhmátnul.“

Šárka se vzpamatovala a namířila kotouč baterky do černé díry. Pak z ní opatrně vytáhla urnu a namísto ní vložila do sklípku jinou, naprosto totožnou schránku, kterou ukrývala v batohu. Tomáš ji překvapeně sledoval.

„Počkej, neříkalas, že chceš s tou urnou jenom pohnout? Přece jsi mi tvrdila, že ji chceš posunout, aby nebyla pod spárou a netekla na ni voda!“

„Tak jsem ti trošku kecala, no,“ přiznala Šárka a přitiskla si k bundě Ivanovu urnu, které se už za žádnou cenu nemínila vzdát.

„Takže tys tam místo ní dala prázdnou?“ koktal nevěřicně. „To teď celá rodina bude chodit k hrobu, ve kterým je prázdná urna?“

„Není prázdná,“ zašeptala Šárka. „Nasypala jsem do ní popel z jeho knížek. Od každého románu jsem spálila kus. Aby tady část z něj pořád jako byla, chápeš?“

„Ty vole, Šárko,“ vydechl Tomáš do listopadové noci, „ty by ses měla fakt začít léčit!“

Vdova, čtyřicet tři let, sedmiletá dcera, osmiletý pes, devět románů, deset kilo nadváhy a srdce vejpůl. Tristní životní skóre, pomyslela si trpce Šárka, když si večer v koupelně prohlížela svůj obličej v zrcadle. Pod očima se jí rozlévaly kruhy jako na rybníce a na jindy zdravé pleti se skvěly zarudlé fleky od pláče. Pohledem sjela ke hřebenu na polici a pak si dlouhé kaštanové vlasy prohrábla rukou. Na učesání už jí nezbývaly síly, a tak raději zhasla světlo.

V bytě už všechno spalo – Amálka v pokojíčku, Ben v pelechu v předsíni. Stejně oba přilezou, jakmile se natáhnou do postele, pomyslela si Šárka. Když byl Ivan ještě naživu, nesnesl, aby pes spal s nimi v posteli, ale teď byla vděčná za jakékoliv teplo, které ji alespoň trochu hřálo za studených nocí. Potmě doklopýtala do obývacího pokoje a rozsvítila lampu. Pak zamířila ke komodě, na které vyčlenily s Amálkou místo pro Ivana. Vzala urnu opatrně do rukou a postavila ji před sebe na konferenční stůl.

Pravda byla, že od chvíle, co Ivanovy ostatky nelegálně exhumovala, byly s Amálkou o něco klidnější. Dokonce Šárka

o krapet líc spala a nebudily ji uprostřed noci opocené noční můry plné žízál a škvorů. Plán se vydařil, jenomže co dál? Jeden tíživý problém se vyřešil, ale ona si pořád připadala až po uši zabořená v žumpě beznaděje, bez budoucnosti a perspektivy. Bez Ivana se jí celý svět zhroutil a scvrkl do skleněnky osamělých dní, a ještě opuštěnějších nocí. Jako by jí někdo z paměti vytrhl ten nejdůležitější list, návod na život, manuál pro přežití. Ivan pro ni představoval maják, světlo ve tmě a živou vodu, která fungovala jako lék na všechny smutky a bezmoci. Občas si vedle něj připadala jen jako malá holčička, která se mu před celým světem schová do kapsy.

Šárka se hořce zadívala na urnu před sebou. Teď si ho pro změnu může do kapsy nasypat ona.

Natáhla se pro schránku a ve světle lampy ji začala obracet v dlaních. Pak bezmyšlenkovitě otočila víkem a po krátkém lupnutí závit povolil. Uvnitř byla ještě jedna menší plastová dóza. Šárka ji opatrně otevřela a nakoukla dovnitř. Na dně se černal šedivý mastný prášek. To jediné, co z člověka zbyde. Vybavila se jí Ivanova vysoká postava, silné paže, vousatá tvář, černé oči a trochu dřevorubecké ruce s jemnými prsty. Tohle všechno se jí teď do posledního kousku vešlo do dlaní. I ten sebevětší chlap se nakonec vejde do jedné třílitrové urny.

Ponořila prst do schránky a nabrala na ukazováček trochu popela. Chvilí si prst pokrytý šedivým práškem v tlumeném světle prohlížela a pak ho najednou bezmyšlenkovitě strčila do pusy.

Necítila vůbec nic. Žádnou chuť. Žádnou emoci. Žádnou lásku. Ani náznak jeho přítomnosti.

Ukašlaný listopad se přehoupl do světélky ověnčeného prosince a všechny začaly zaměstnávat přípravy na Vánoce. To byl pro Šárku další horor. Na jednu stranu nechtěla Amálce zkazit Ježíška, na druhou stranu si nedokázala představit, jak budou probíhat první vánoční svátky bez Ivana. Tyhle chmurné myšlenky ji provázely, když v pondělí dopoledne seděla v ordinaci doktorky Mízové a dívala se oknem na malý dvorek sevřený starými čínžaky, jehož betonové dláždění pokrýval poprašek sněhu.

„Takže vy se živíte psaním knih, hm?“ vyptávala se psychiatrička, nervózně si mnula velikou náušnici a silně jí u toho cukalo víčko. Při pohledu na ni měla Šárka neodbytný pocit, že není sama, kdo by tu nutně potřeboval hospitalizaci na psychiatrické klinice.

„Kromě toho ještě pracuju jako externí redaktorka v několika lifestyleových časopisech,“ doplnila Šárka unaveně.

„Dostanete se vůbec mezi lidi?“

„Prakticky jenom na besedy se čtenáři nebo na různé literární pořady,“ vysvětlovala Šárka. „Samozřejmě že když žil manžel, bylo těch akcí podstatně víc...“

Psychiatrička se na okamžik zamyslela. „Víte, z toho, co jste mi řekla, mám pocit, že jste se v posledních letech dost sociálně izolovala. Byla jste s dcerou doma, začala jste se živit pouze psaním... Vytvořila jste si kolem sebe imaginární zeď, za kterou jste žila jen vy, manžel, dcera a vaše románové postavy. A teď, když váš muž zemřel, máte pocit, že se vám ta vaše zeď zborčila, je to tak?“

Šárka zamrkala a sklopila pohled ke svým rozechvělým dlaním. „Možná,“ přikývla nakonec.

„Hm,“ přitakala chápavě Mízová. „Šárko, nesmíte se ohledně svého smutku cítit provinile. Přestaňte si ho vyčítat. Dovolte si ho. Dejte mu průchod, pojmenujte ho.“

„Jak?“ vyvalila na ni Šárka oči.

„To záleží jen na vás. Mám tu například klienty, kteří žijou se *Zasranou depkou*, *Smutkem Toníčkem* nebo *Králíčkem úzkosti*.“

Šárka na ni vykulila oči ještě víc, ale psychiatrička to evidentně myslela vážně.

„Napadá vás nějaké jméno, které byste svému smutku dala, hm?“ zamrkala na ni skrze brýle.

„Víte, mě ale vůbec nic...“ Šárka kroutila hlavou a přemýšlela. Ve skutečnosti existovalo jen jediné jméno, které té díře bezmoci ve svém nitru mohla dát. „*Ivan*.“

Doktorka Mízová si povzdechla. „No, vidím, Šárko, že nebudete jednoduchý případ. Pro začátek vám napíšu antidepresiva, ta by vám měla pomoci překlenout to nejhorší období.“

Šárce spadly ruce bezvládně do klína a v nitru ucítla opět ten známý svírající strach a paniku. Bylo to podobné, jako když v přehrávači začne přeskakovat poškrábané cédéčko. Rytmus se naruší, melodie se zasekne, nebo naopak začne epilepticky poskakovat vpřed.

„Jste v pořádku?“

Šárka k psychiatrice zvedla oči. „Někdy mám strach, že se zblázním,“ přiznala potichu a bylo to nejupřímnější sdělení, které ze sebe za uplynulou hodinu terapie vydolovala.

Doktorce Mízové se rozzářily oči a třikrát jí cuklo ve víčku. „Tak to je to poslední, z čeho byste si měla dělat vrásky,“ usmála se. „Podívejte se na mě – po tom, co si tu za celý den vyslechnu, mám každý večer přesně ten samý pocit, co vy. A máte snad dojem, že bych byla blázen?“

Začátkem adventu přituhlo a město už několik dní vytrvale zasypával sních. Rozlehlý prostor náměstí zaplnily adventní trhy – labyrint dřevěných domečků nazdobených světelnými girlandami, vůně punče a trdelníku, sněhem pocukrovaný betlém a do zblbnutí opakující se připitomělé vánoční songy linoucí se z reproduktorů.

„Takže ty žereš prášky pro cvoky?“ zeptala se Bety a drtila mezi zkřehlými prsty kouřící kelímek svařáku.

„Nežeru,“ zavrtěla Šárka hlavou. „Po tom, co jsem si přečetla pětistránkovéj příbalovej leták, jsem je hodila do koše a radši si otevřela flašku vína. Je to stejný, jako kdybych se měla rozhodnout, jestli se zblázním, nebo dostanu rakovinu.“

Bety se cynicky zachechtala a zamířila ke stánku s keramikou. Uchopila jeden ručně malovaný hrnek a bez většího zájmu si ho prohlížela.

„Co myslíš, mám Miloušovi koupit k Vánocům hrníček, nebo anální kolík ze sexshopu?“

„Myslím, že hrníček dostane od manželky, takže spíš to druhé,“ odvětila Šárka suše a zadívala se na svoji kamarádku. S Alžbětou Bednářovou, které neřekl nikdo jinak než Bety, vydávaly knížky u stejného nakladatelství a postupem času se z rivalek staly dobré kamarádky. Tahle boubelatá královna české love story byla absolutně svá a svou prostorekostí budila pozornost všude, kde se objevila. A kromě toho byl její milostný život ještě pikantnější než kapitoly milostných románů, které chrlila jeden za druhým. Měla totiž jednu obrovskou slabost a vášeň v jednom.

„A jak vám to vůbec klapě? Pořád to ještě neprasklo?“ vyptávala se Šárka.

„Pff, ve vztazích s ženáčema jsem přece profík,“ pohodila Bety pyšně hlavou, až se kudrliny jejích zrzavých vlasů rozlétly na všechny strany. „A Milouš je děsnej samec. Podívej, co mi poslal dneska ráno,“ vyprskla a vytáhla mobil.

„Ježíši,“ odvrátila se znechuceně Šárka od displeje. „Tahle doba je fakt divná. Dřív chlapi posílali ženským zamilovaný básničky, dneska fotky svejch ranních erekcí.“

„Ve výsledku je to stejný. Obojí to stejně za krátkou chvíli zvadne,“ prohlásila Bety a zastrčila mobil zpátky do kabelky. „Ale stejně seš nechutná romantička. Chápu, že když jsi čtrnáct let žila s Ivanem, kterej byl o sto let starší než ty, tak ti asi nic jinýho nezbejvalo, ale doprčic, Šárko, je čas se konečně probudit! Víš, kolik příležitostí na tebe čeká? Stačí jen otevřít dveře.“

„Toho se právě asi bojím,“ zamručela Šárka smutně. Bála se otevřít dveře. Prasknout bublinu. Jo, možná by se dal ten její problém takhle nazvat, pomyslela si. *Bublina*. Musí to na příštím sezení říct psychiatrice.

Zvedla hlavu k vysoké kostelní věži, která se nad nimi zvedala do závratných výšin. Zdálo se, že svou špičatou gotickou věží páře šedivé zamračené nebe, a možná to tak dokonce bylo, protože se z něj začaly sypat sněhové vločky.

„Ty letošní Vánoce mě děsí,“ povzdechla si Šárka a pozorovala sníh, který se jí pomalu snášel na kabát. „Vůbec si je bez Ivana neumím představit.“

Bety odložila hrníček a zamyšleně se na kamarádku podívala. „Tak pojedte s náma o svátcích na hory,“ navrhla.

„Jako s tebou a Miloušem?“

„Né,“ protočila oči boubelka. „Milouš bude na Štědrej den doma s rodinkou, tak aby mně z toho nejblo, vyrazím si přes

Vánoce s Kájou na Šumavu. A když nás pojede víc, bude větší sranda," dodala rozverně Bety.

„Když já nevím," vykrucovala se Šárka. „Koncem ledna odevzdávám v nakladatelství rukopis, tak jsem plánovala, že s ním přes Vánoce konečně pohnu."

Bety lehkovážně pohodila hlavou a velkým obloukem mrštila prázdný kelímek do koše. „Ty toho naděláš, mně už se taky blíží deadline, ale vždyť můžeme psát i na horách. A co ty víš, třeba nás tam políbí nějaká ta múza," zachechtala se rozpustile.

„V tvým případě určitě ženatá," zabručela Šárka, ale taky se maličko usmála.

Takže na hory. S Bety. A Kájou. Zoufalejší už to být nemůže, pomyslela si. Na druhou stranu by to pro Amálku byly možná příjemněji strávené Vánoce než doma s neurotickou mámou a urnou ozdobenou vánočními světýlky.

„To myslíte vážně? O ničem takovém se mi nikdy nezmínil." Šárka seděla v teple advokátní kanceláře doktora Šídla, za jejímiž okny se vytrvale sypal sníh.

„Paní Výtvarová, při vší úctě k vám, starám se o záležitosti vašeho muže přes dvacet let, takže mám o jeho majetku přehled. A tohle je poměrně čerstvá záležitost," odpověděl příjemným hlasem elegantní padesátník a spojil natažené prsty do stříšky.

„Myslela jsem, že ta barabizna už dávno patří někomu jinému," opáčila Šárka.

„Ano, to si váš muž myslel taky," přikývl trpělivě advokát. „Jenže když před třemi lety zemřel jeho poslední bratr,

ukázalo se, že jejich rodný dům byl v katastru stále vedený na něj. A jelikož žádné jiné žijící příbuzné neměl, připadla v dědickém řízení tahle barabizna, jak jste onu nemovitost nazvala, vašemu manželovi. A podle závěti, kterou tu mám právě před sebou, patří teď vám.“

Šárka se na něj mlčky dívala a snažila se vybavit si dům, ve kterém se Ivan narodil. Stál někde poblíž česko-německých hranic, v zapadlé vesničce uprostřed odlehlých šumavských hvozďů, kde dávali dobrou noc leda tak hladové lišky a duchové nešťastníků, kteří se usmažili v drátech železné opony. Viděla ten barák jen jednou v životě, když se kolem něj před lety vraceli z dovolené, a už tehdy vypadal jako neobyvatelná ruina.

Doktor Šídlo jako by četl její myšlenky. „Několikrát jsem tu záležitost s panem Výtwarem probíral a doporučoval jsem mu tu chalupu prodat, jenže neustále to zvažoval. Možná proto se vám o ní nezmínil. Každopádně bych vám doporučil přesně totéž, pokud se nechcete vrhnout do náročné rekonstrukce, jejíž náklady by se zcela jistě vyšplhaly do několika milionů. Při dnešních našponovaných cenách nemovitostí byste si prodejem mohla přijít na slušný balík peněz. Ale rozhodnutí nechám samozřejmě na vás,“ dodal taktně a otevřel zásuvku svého stolu. Z ní vytáhl zapečetěnou obálku a posunul ji po desce dubového stolu směrem k Šárce.

„Zajeďte se tam podívat a uvidíte sama,“ usmál se laskavě. „A kdybyste cokoliv potřebovala, ozvěte se mi. Dlouhá léta jsem se staral o právní záležitosti vašeho muže, takže je mou povinností postarat se i o vás.“

Šárka pomalu sáhla po obálce, jako by se jí bála dotknout. Tenkým papírem prosvítal klíč.

„Tatí? Co je na konci duhy?“

Bylo po dešti a všichni tři seděli na zápraží u chaty. Z mraků vykouklo slunce a zalilo zmáčený les oranžovým teplem. Mokrá tráva na lukách za přehradou se leskla, vyprahlá země lačně hltala vodu a vzduch se příjemně ochladil. Od jednoho obzoru k druhému se roztáhla duha.

Amálka se pověsila Ivanovi kolem krku, světlé vlásky se roztančily vzduchem a zvědavá očka nedočkavě dychtila po odpovědi.

Ivan dceru objal kolem útlých ramínek a cvrnknul jí prstem do nosu. „V pohádkách se vypráví, že na konci duhy je velký hrnec plný zlata,“ odpověděl.

Amálku tohle vysvětlení očividně neuspokojilo, protože nakrabil čelo a obrátila pusinku do podkovy. „Mě ale nezajímají pohádky. Já chci vědět, co je tam doopravdy.“

Ivanovi se v černých očích zalesklo pobavení a neubráníl se úsměvu. Chvilí se beze slova díval na nebe a schválně svoji odpověď oddaloval, zatímco Amálka se kolem něj netrpělivě kroutila. Vedle sedící Šárka ty dva pobaveně sledovala.

„Co ti to připomíná?“ zeptal se a ukázal na duhu.

Amálka nakrčila nos, jak usilovně přemýšlela. „Bránu?“ zkusila.

„Chytrá holka,“ přikývl. „Je to brána do nebe. Až tu jednou nebudu, najdeš mě přesně tam, na konci duhy. Budu se odamtud dívat a dávat na tebe pozor.“

Šárka nenápadně popotáhla a nervózně podržela Bena na husté srsti. Vždycky ji tyhle Ivanovy řeči dojaly. Ten, kdo je však uměl vždycky bezkonkurenčně rozseknout, byla jejich dcera.

„Jenomže ty tu budeš ještě dlouho předlouho, tatí,“ prohlásila tajemně a přitiskla malé rtíky na jeho tvář pokrytou krátkými bílými vousy.

„To nikdo neví,“ pokrčil rameny Ivan.

„Já ale jo,“ vyprсила se. „Domluvím ti tam nahoře, abys tu byl do sta let, jo?“

Ivan se usmál, ale stejně jako Šárce se mu najednou zaleskly oči. A tak už radši neřekl nic, jen mlčky obě objal a přitiskl je k sobě.

Šárka se vzbudila a zadívala se do tmavé noci. V první chvíli nebyla schopná rozeznat místo ani čas. Zašmátrala rukou vedle sebe a mezi prsty ucítla měkké chlupy a teplé psí tělo.

Byl to jen sen. Jenom sen, uvědomila si a celá se roztřásla. To náhlé prozření ji bodlo jako nůž. Připadala si jako jedna velká otevřená rána. Měla šílenou chuť začít křičet nebo si rovnou utrhnout hlavu. Sedla si na postel a měla dojem, že stále cítí Ivanovu vůni, sluneční paprsky na kůži i vlhký vzduch po letní přeháňce. Pořád ho viděla, jak sedí vedle ní na zápraží, s černýma očima, tajuplným úsměvem a Amálkou kolem krku. Viděla ho tak jasně a zřetelně, jako by to ani nebyl sen. Jako by tu pořád někde byl, jako by se stále někde uvnitř ní pokoušel nadechnout.

Vylezla z postele a ztemnělým pokojem tápavě zamířila ke dveřím na balkon. Když vylezla do mrazivé noci, z očí se jí už řinuly slzy jako Niagarské vodopády. Padaly na zmrzlé zábradlí, svítící vánoční dekoraci v truhlíkách a dál dolů na potemnělou ulici. Krátký letní sen, který jí před chvíli naservíroval

mozek, byl nenávratně pryč. Do chodidel ji studila betonová podlaha a všechny hřejivé vzpomínky polykala studená prosincová noc.

Nahnula se přes zábradlí a podívala se dolů. Napadlo ji, jak moc by bylo snadné ho přelézt a sletět ta čtyři patra činžáku, rozplácnout se dole na chodníku a necítit už vůbec nic. Třeba by se ocitla zpátky ve snu, který by už nikdy neskončil. A byla by zase s ním. Už napořád.

Najednou si všimla, že v truhlíku na zasněženém drátovci je pověšený malý pytlíček. Sundala ho a podívala se dovnitř. Byl tam úhledně složený papírek polepený vánočními samolepkami. Rychle ho otevřela a naklonila se k vánočním světýlkům.

Milý Ježíšku! Vím, že neexistuješ, ale kdyby přece jen jo, tak k letošním Vánocům bych si strašně moc přála, aby s náma mohl táta zase být. A tu novou sbírku od Wernische si klidně nech! Amálka.

Šárka se slzami v očích složila pastelkou napsaný vzkaz zpět do pytlíčku a nadechla se. Najednou si zoufale uvědomila, že přelézt to zmrzlé zábradlí nikdy nemůže.

„Také si myslíte, že muži špatně snášejí, když se jejich žena věnuje psaní?“

Šárka zaostřila zrak do řad posluchačů a odhadovala místo, odkud dotaz přilétl. V přednáškovém sále jedné z pražských knihoven se zešeřilo a na okna šmátrala svými studenými lepkavými prsty prosincová tma. Moderátor pořadu jedním cvaknutím rozsvítil zářivky nad hlavami přítomných a bodavé jehličky světla se zapíchly Šárce do očí.

„Možná na tom něco bude,“ usmála se a promnula si kořen nosu. „Psaní vypadá ohromně romanticky, ale je to nevděčná dřina, osamělá, časově náročná a ekonomicky nepřitažlivá, alespoň v začátcích. Člověk je vlastně neustálým otrokem vlastní hlavy i klávesnice a v procesu tvorby kolem sebe nikoho nesnese. Věřím, že některé pány to může iritovat.“

„Já si myslím, že chlapi prostě žárli,“ skočila jí energicky do řeči Bety, která seděla u stolečku vedle ní. „Žere je ta nedosažitelnost, to vědomí, že nemají pod kontrolou to, co ta jejich baba píše. Nedokážou se smířit s pocitem, že si ženská může na papíru dělat všechno, co chce – může podvádět, nenávidět, pomlouvat, plnit si svoje vztahové nebo sexuální touhy... A chlap prostě neumí pochopit fakt, že si to všechno vymýšlí, že je to jenom fikce a že psaní je práce jako každá jiná. A že člověk prostě tvoří ty peprné příběhy hlavně z důvodu, aby bylo na chleba.“

„A máte nějakou radu, jak takovou situaci řešit?“ ozvalo se z publika.

„Nenechat si do ničeho kecat,“ odpověděla rázně Bety. „Já mám místo mužskýho tři kočky a ty mi do ničeho nemňoukají.“

Oči publika se zvědavě přesunuly na Šárku. „A jak se k tomu stavěl Ivan Výtvar?“ odvážil se někdo.

Šárka se rozpačitě kousla do rtu. Nechtělo se jí o Ivanovi mluvit a od začátku besedy se bála momentu, až někdo tohle téma otevře. „Ivan byl trochu jiný případ,“ odvětila nakonec. „Byl to jeden z nejprodávanějších tuzemských autorů, takže měl pro tuhle zálibu pochopení.“

„Jak jste se s jeho smrtí vyrovnala?“ přiletěl další šíp, který se do ní bolestně zapíchl. Hráz ostychu publika se začínala protrhávat.

„Nevyrovнала,“ odvětila lakonicky.

V tu chvíli se k ní Bety otočila a zamračila se. Když ale viděla, že Šárka myslí svoji odpověď smrtelně vážně, obrátila se s medovým úsměvem na posluchače sama. „Víte, Šári to v sobě nechává záměrně probublávat. Je jako natlakovaný papíňák, ve kterém se vaří inspirace. Chystá novou knihu, která bude právě na téma ztráty milovaného člověka a vyrovnání se s jeho smrtí. Je to šílené sebemrškačství, ale ona to dělá hlavně pro vás, pro svoje čtenáře. Ne nadarmo se říká, že z každého životního uprduť je třeba vykřesat inspiraci,“ zachichotala se.

Šárka se na ni šokovaně podívala, ale Bety jen rošťácky pokrčila baculatými rameny. V sále se rozhostilo delší ticho, které paradoxně probralo moderátora z dřímoty. Vyskočil ze židle a rozhlédl se po sále.

„Má ještě někdo nějaký dotaz?“

Šárka pevně doufala, že ne.

„Četl jsem, že jeho smrt byla pro všechny nečekaná,“ ozvalo se náhle ze zadní řady. Ticho, které vzápětí následovalo, napovědělo, že to nebylo konstatování, nýbrž další otázka. Šárka cítila, jak se jí opět hrnou do hlavy mučivé vzpomínky. Vzpomněla si na psychiatricku Mízovou, její cukající oko a rady, ať se nebojí svoje emoce a prožitky ventilovat. Ať je přestane v sobě dusit. Nebo se v nich udusí sama.

Zadívala se na svíčku, která hořela na stolku před nimi, a chvíli pozorovala malý plamínek. Ten pomalu slábl a skomíral, svíčka už byla skoro vyhořelá a na dně sklenice se leskl tekutý vosk. Konce jsou vždycky nečekané, pomyslela si. Ať si o tom každý myslí, co chce. Ale i když to čekáme, i když je to na spadnutí, stejně nás ta tma vždycky překvapí. Světlo